

Rese – och konferensrapport från konferensen Climate Security in Asia på Royal United Services Institute (RUSI) i London, den 24 april 2007.

Peter Haldén, FOI Försvarsanalys

Konferensens syfte var att belysa specifika Asiatiska säkerhetsfrågor i sammanband med klimatförändringarna (KF), eller som vissa föreläsare valde att tolka det, i samband med klimatförändringsdebatten. Följande är en redovisning av de presentationer som gjordes vid konferensen –dock refereras inte alla i detalj–, de kontakter som togs och en analys av konferensen såväl som av det som framkom vid den samma med bäring på CLIMATOOLS delprojekt 5.

Talare

John Ashton, UK's Foreign Secretary's Special Representative for Climate Change

Ashton redogjorde först varför Asien är viktigt i klimatförändringsfrågor och räknade upp dess geografi som hotas av havsnivåhöjning, dess stora och växande ekonomi samt dess stora och växande befolkning varav ¼ bor i slumområden. Sedan gick han över till att berätta om Storbritanniens bevekelsegrunder för att driva klimatförändringarna (KF) i allmänhet och för att ta upp dem i FN:s säkerhetsråd i synnerhet. För det första menade han att säkerhetsaspekter är de viktigaste aspekterna av klimatfrågan. Framför allt betonades kopplingen mellan traditionell säkerhet och världsekonomin och då den senare kan hotas av KF menade han att säkerhetsimplikationerna är överhängande. För det andra betonade han interdependensen mellan världens länder och mellan mat-, vatten-, och energisektorerna. Avslutningsvis citerade han rapporten av CNA¹ och gav exempel på hur KF redan börjar ”säkerhetiseras” i synnerhet av ledare i Syd. Samtidigt menade han att betrakta och presentera KF som en säkerhetsfråga är det enda sättet att mobilisera staters och samhällens resurser för att bekämpa den. Under frågestunden betonade Ashton att det är illusoriskt att tro att vi bara kan anpassa oss bort från de ekonomiska, sociala och politiska problem som KF medför utan att stora ”mitigation” åtgärder måste genomföras. Han skisserade även en vision där marknaden engageras i detta.

Dilip Lahiri (pensionerad ambassadör, Indien)

Lahiri återgav de eventuella negativa effekter som IPCC menar kan drabba Asien i framtiden, varav minskningen av skördar med 10-30% framstod som det mest allvarliga. Lahiri menade

¹ The CNA Corporation är ett privat företag i USA som utför policy - analyser fr a med inriktning på marin säkerhetspolitik.

vidare att Indien redan har 60% förnyelsebar energi i sin energiportfölj och alltså egentligen är ett mönsterland i klimatfrågor.

Ligia Noronha, Director of the Resources and Global Security Division, TERI, India

Noronha betonade även hon mer av ett traditionellt utvecklingsperspektiv och motsatte sig reduktionsmål för utsläppen av växthusgaser. Hon framhöll dock att KF kommer att innebära att malaria kommer att spridas och förekomma året runt och inte bara säsongvis.

Andrew, Leung, Zhao Xingshu, San Feng & Wang Hanje

Andrew Leung presenterade ett antal ekonomiska fakta om Kina, varav det mest intressanta var att Kina behöver en konstant tillväxt på 5-7% årligen för att bibehålla samhälls stabilitet. Här bör tilläggas att oavsett om detta stämmer så förefaller den kinesiska regeringen agera utifrån antaganden om att så är fallet. AL betonade även att Kina är oerhört slösaktigt med sina knappa vattenresurser och att ett enormt svinn förekommer. ZH refererade, dock utan att specificera, de värsta effekterna som kan följa på IPCC:s scenarier och konstaterade att detta var negativt. SF Menade att Kinas höga energikonsumtion beror på att landet befinner sig i en ekonomisk utvecklingsfas som kräver detta. Denna fas beräknas däremot ta slut efter 2030 då energikonsumtionen kommer att nå sin zenit för att sedan plana ut.

Prof. Brahma Challaney, Centre for Policy Research, Delhi

Med förbehållet att han var kritisk mot linjära projektioner räknade Challaney upp ett flertal hot mot "national security" som KF kan medföra: (1) Givet Asiens stora beroende av monsunregnen och glaciärvatten kommer KF att påverka stater, och här var han mest fokuserad på Indien, och deras kapacitet att använda vattenresurserna. Detta skulle kunna leda till mellanstatliga konflikter över vatten. I sin tur skulle dessa kunna förvärra konflikter över territorier där vatten kommer ifrån (t ex Tibet) eller konflikter där viktiga vattendrag rinner genom (t ex Kashmir). (2) Havsnivåhöjning och torka kan leda till migration inåt landet där torkan och värmen kan bli ännu mer drastisk. Detta skulle innebära mänskligt lidande såväl som betänklig konfliktpotential. (3) "Human security" kommer att vara allvarligt påverkat eftersom jordbruket kommer att drabbas och sjukdomar kommer att spridas.

Challaney betonade att KF måste hanteras genom samarbete vilket kräver gemensamma normer och värderingar, något som i hög grad saknas i Asien. Ett sätt att börja vore dock att utöka energisamarbetet i Asien. BC menade att utan samarbete, samverkan och diskussioner om energi

kan aldrig samarbete om KF uppnås. KF måste vidare börja betraktas som statssäkerhetsfrågor i Asien.

Dr Robert W. Bradock, King's College, London; Dr. Cornelia Meyer

RWB ifrågasatte, med material hämtat från Bangladesh, i en engagerad om än geografiskt begränsad presentation, dels att klimatförändringar sker och dels uppfattningen att de kommer att bli så allvarliga som de flesta i forskarsamfundet menar. CM höll i stort sett en dragning av ekonomin i Kina, Indien och världen utan att presentera några slutsatser om vare sig ”mitigation” eller ”adaptation”. Däremot betonade hon fossila bränslekällor kommer att vara en stor del av världens, och i synnerhet Kina och Indiens, energiportfölj för överskådlig framtid.

Kontakter

Framför allt nämnvärt var den goda kontakt som upprättades med Jeffrey Manzo, redaktör på *Survival* som sade att han var intresserad av ett abstract av vår rapport och kan tänka sig att beställa en artikel om geopolitik och klimatförändringar i framtiden.

Sammanfattning

Vid konferensens slut framstod de kinesiska och indiska positionerna klart. De delar uppfattningen att ingendera parten är, eller bör vara förpliktigad till att skära ned sina koldioxidutsläpp. Vad som skiljer dem åt är motiven samt argumentationssätten. Kina, i den mån de anstränger sig för att försvara eller argumentera sin position, framför ekonomiska argument såsom att kinesiska koldioxidutsläpp är bra för världen och för världsekonomin då de härrör från landets snabbt växande ekonomi som presenteras som en dynamisk och nödvändig kraft i världsekonomin (San Feng). Med andra ord åsidosätts klimatfrågan, åtminstone av de tre deltagarna i konferensen. I den mån miljöfrågor tas upp görs detta i traditionella termer (Wang Hanje).

Däremot tycktes ingen av de kinesiska deltagarna dra några slutsatser för Kinas långsiktiga bärkraft utifrån de tämligen alarmerande fakta om miljöförstörelse som de själva förde fram. Den kinesiska regeringens tämligen svaga åtgärder för att skydda miljön och därmed sin egen befolkning och resursbas redovisades som vore det i själva verket dramatiska prestationer vilket gav, förutom en ironisk effekt som presentatören föreföll helt omedveten om, ett intryck av dåligt koordinerad och tämligen trubbig propaganda.

Den indiska positionen, som den framfördes under konferensen var betydligt mer sofistikerad i termer av att vara genomtänkt såväl som i termer av presentationsform. Ekonomiska argument användes för att tillbakavisa uppfattningen att Indien ska eller bör minska sina koldioxidutsläpp. Argumentationen fördes i nationalekonomiska termer såväl som i termer av traditionell fattigdomsbekämpning eller fattigdomsbekämpningsretorik. Denna argumentation förstärktes av rättighetsargument på ett sätt som ingen av de kinesiska deltagarna gjorde. Vissa talare tonade ned klimatförändringarna och var mer intresserade att tala om Indiens problem med fattigdom, brist på rent vatten, utbildning etc. Klimatfrågan sköts därmed åt sidan till förmån för traditionell biståndsproblematik. I linje med argumentet att Indien har en historisk och moralisk rätt till utveckling menade Dilip Lahiri att det är de länder som historiskt har släppt ut växthusgaser som borde skära ned istället för att Indiska åtaganden ens ska vara på dagordningen.